Ч. 200 (11.491). Львів, неділя 8. вересня 1929. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

В господарській самообороні.

Львів, 7. вересня 1929.

Вже нераз приходилось нам читати на сторінках „Діла“, що живемо в часах великих не лиш політичних, але й соціяльних та господарських перестроїв, як випливу схрещуваних поволі них могутніх струй, а головно давнього капіталістичного лібералізму й нових змагань до колективістичного ладу. Як воно усталиться остаточно, годі передбачити. Кожна держава старається впливати при допомозі свойого апарату менше або більше корисно на урегулювання суспільного устрою у себе, як реґулюється і береться в карби повінь, приноровлюючи всілякі засоби техніки.

Це видно і в Польщі. Вона вибрала шлях етатизму, себто удержавлення всіх чинників і засобів продукції й виміни. Від радянського етатизму ріжниться польський тим, що метою його не соціяльні здобутки, а національно-політичні. Вже нині цей етатизм витискає різко своє пятно на приватно-господарському життю населення і поступає щораз глибше у спід. Він саме навис на нашому господарському життю.

Як колись зруйнував нас наслідник февдального ладу, ліберальний капіталізм, що скинув непричасних і непідготованих до співучасти в творенні його модерних фабрик, банків, трестів і т. д. до стану безформної півпролетарської селянської маси, так навис тепер над нами польський етатизм. Позбавлені державного апарату, і навіть безпосередньої співучасти в державній машині, не маємо доступу ні змоги нормувати ці течії. Одначе з того не виходить, що ми, як жива збірна, не можемо мати впливу навіть при цих несприятливих для нас обставинах.

На жаль, наслідків етатизму ми зовсім не доцінюємо, просто не розбираємося в ньому й не займаємо до нього належного становища. Найбільшим зусиллям нашої самооборони і протиставлення йому є змагання хліборобських мас до поправи сільсько-госп. техніки, до машинізації її та до усуспільнення торговлі в формі нинішньої кооперації. Але й ці змагання подиктовані радше інстинктом продукуючих мас, ніж логічним зрозумінням грози положення. Тому й досі нема ще в цих наших змаганнях пляновости. А те, що ми здобулися відповісти розумово і до певної міри пляново, є гасло ощадности грошевого капіталу, і то як рід якоїсь патріотичної жертвенности. На більше ми досі не важилися у нашім розмаху самооборони.

Очевидно, грошева ощадність у розумінні складання гроша до кас, замісць тримати його в скрині, є безумовно конечна. Але обмеження до пропаганди самої тільки ощадности двигнути нас не зможе, навіть якби ми всі зложили в щадничих касах те, що маємо в готівковій монеті. Бо вже не входячи в те, чи зуміли б ми ним як слід орудувати, але чи-ж маємо ми з чого щадити в порівнянні до інших народів, ми — нація, що живе більше як ощадно?! Недоїдаючи, вивозимо в чужину те, що найпоживніше: масло, мясо, яйця, цукор; навіть напоїв уживається у нас вдесятеро менше, як на заході, хоч це у нас в порівнянні до їжі аж надмірний люксус. Ми не вбираємося, не строїмося і недосяжним ідеалом може бути для нас те, що має для своїх виґід пересічний чужинець. Тому нічим неоправдані є наші нарікання на те, що села зачинають жити понад стан, бо й можности на це нема. А по друге: сам закон природи каже, що чим більше пожадань має хто для кращих умов, для культурнішого духового й матеріяльного життя, то ці збільшені потреби викликують конечність боротьби за здобуття засобів, бо лиш пожадання потреб скріплює продукцію. Найменші є потреби народів, що живуть у дикому стані, бо вони не відчувають тих потреб і не стараються здобувати засоби для їх заспокоєння. Для них виґоди, що їх дає культура, зайві, зайва й культура. Тому розбуджувати жадобу до кращого життя повинно бути нашим завданням і ми не повинні вбивати тої жадоби. А вже ні один нарід не зростав у силу, коли його громадяни не відживлялися як слід; інакше він мусів сходити до ролі слуг, політичних вязнів. Ощадність коштом відживлювання є просто убийча.

Пустим є у нас клич ощадности як рід жертвенности. Під кличем ощадности повинно міститися не поняття жертвенности, а ясно зрозумілої кожному користи. Одначе не вкаже цієї користи підприємство, що обіцює членові за вкладку 7 відсотків річно. Зате вкаже продукційне підприємство, яке принесе вкладчикові куди більші відсотки, та ще й дасть йому заняття. Така і лиш така льоката, так зв. працюючий капітал, може спонукати до складання ощадностей, ба, що більше, до співучасти в підприємстві. Працюючий капітал творить річевий капітал — варстати праці!

Всяке творення нових варстатів праці, удосконалювання метод продукції і виміни є безумовно вартіснішою ощадністю. Моторова молотілка, що заступить сотні ціпів і робучих рук та днів, а до того дасть чистіше зерно, сіялка, що дасть кращі збори, косярка, тяґаровий самохід, що заступить коней, млин і тисячі інших цього роду варстатів продукції — це є правдива ощадність, бо стається пружиною збільшення добробуту, грошевих оборотів, словом: піднесення господарської культури.

Історія нотує лиш тих, що творять, а не тих, що ліплять сотики, недоїдаючи. Тому й знає історія куди краще бездомних жидів, що як вюни продираються на нашій таки землі крізь життя, а не нас, хазяїв домовитих на великих і найбогатших в Европі просторах. І тому належить у нас поставити клич ощадности на далеко ширшу базу, на базу ощадности творчої, що одиноко унезалежнює.

Нарікається ще у нас часто на те, що ми є расою неспосібною до ризиковної підприємчивости і тому вибираємо ту нужденнішу, зате лекшу дорогу — урядничу клямку і ліплення сотиків. Але хто мав нагоду бачити, як наші емігранти, дома крайні, здавалосяб, нездари, вміли братися на чужині до підприємств, і то з повним успіхом, той не може погодитися з загальною думкою про нашу неспосібність і непідприємчивість.

Також нестійним є твердження, немов низький стан нашої господарської культури походить з недостачі грошевих засобів. Є це блудне колесо думання. Дивлячись поверхово на великі фабрики чи торговельні фірми, ми все переконані, що вони завдячують свою велич лиш великим грошевим засобам підприємців, а не хочемо допустити думки, що ті підприємства мають часто в собі дуже малі вклади; а вже є річчю певною те, що всі вони майже без вимку, і то навіть найсильніші фінансово, виростали з дуже малих початків, завдяки лиш творчости одиниць, повній незломного завзяття й витривалости. Доказом на це є життєписи таких великанів, як Круп, Карнеґі, Шкод, Батя, Морган, Форд та багатьох інших, переважно жидівських, підприємців, що виростали на наших таки очах з найбідніших, нераз сільських крамарів на господарських чи фінансових потентатів. Це не генії, а просто люди такі, як і ми, що нераз падаючи, важилися — без нарікання на злу долю чи на сусідів — наново зачинати працю. Поважною причиною нашої нерухливости є не наша расова неспосібність, але відсутність у нас ще одного капіталу, яким є людське знання, досвід, освіта, практика. І запамятаймо собі, що нема нерентовних підприємств, є лиш спосібні або неспосібні підприємці. На створення того людського капіталу треба звернути нам куди більшу увагу, як на збирання грошевого. Дявати молодим людям позички для фахового вишколення навіть на високі відсотки — це також льоката безумовно корисніша для льоканта і льоката.

А накінець: коли на Стефенсоновий проект побудувати першу залізницю в Анґлії відповідали противники, що край не приготований ще на такі коштовні проби, він відповів: Якщо край будуватиме залізниці, то вони збудують край. Факти доказали правду його твердження. І ми мусимо собі також сказати: Якщо візьмемося повні відваги до підприємств, рискуючи хочби тими капіталами, які кожний з нас ховає на так зв. останню годину, то наш капітал зможе тоді скріпити нас фінансово й унезалежнити, зможе протиставитися сміливо тим цілям, що криються під плащиком етатизму.

М. Творидло.

Відгуки промови Мекдональда.

Як реаґує на це Париж, а як Льондон

Французька публична опінія дуже холодно стрінула промову Мекдональда в Женеві. Париська преса іронічно коментує те місце промови, де Мекдональд говорить про недалеке анґлійсько-американське порозуміння в справі морських роззброєнь. Вона пригадує те обурення, яке партія праці й Америка інсценізували торік з приводу французько-анґлійського фльотового порозуміння, тоді, як тепер вироблене урядом партії праці фльотове порозуміння з Америкою уважається чимсь зовсім зрозумілим. Французька преса з жалем зазначує, що Мекдональд замість говорити про працю та будучність Ліґи Націй, знову виставив своє гасло з 1924 р. про розємчий суд та роззброєння.

В політичних колах Льондону зазначують, що промова Мекдональда в Женеві має велике політичне значіння. Одначе було би добре, якби Мекдональд подав докладніше зміст своїх переговорів з американським послом. Зате деякі льондонські газети висловлюються проти ідеї обовязкових розємчих судів. Особливо виступає проти цього „Таймс“, який пише, що цю заяву треба вважати лише за вислів надії з боку Мекдональда, що домінії підуть незабаром за прикладом Анґлії.

Мін. Штреземан про Бельгію.

Німецько-бельгійські відносини.

Ґазета „Етуаль Бельж“ публікує розмову свого співробітника в Гаазі з міністром Штреземаном. Міністр дуже приязно висловився про Бельгію й насамперед висловив свою надію, що переговори в справі відшкодування за випущені в часі війни в Бельгії марки, покладуть край непорозумінню між Бельгією та Німеччиною. Штреземан згадав про ті матеріяльні жертви, які Німеччина понесла при цій нагоді.

На запит кореспондента він заявив, що не гадає, нібн в Лізі Націй рішає про вплив величина даної держави; рішає про те її загальний престіж. Власне Бельгія та Голяндія показали, що вони можуть відограти велику ролю в господарському житті Европи. Нарешті Штреземан висловив надію, що інтернаціональний конгрес журналістів, який має відбутися в грудні цього року в Брюсселі, дуже причиниться до порозуміння між націями. Таке порозуміння між націями, які вели між собою війну, є, на його думку, найважнішою справою моменту

Занедбана справа.

(На увагу родичам і шк. молоді.)

Кожний нарід намагається опанувати всі ділянки свого економічного життя, прямує до того, щоби всі свої економічні потреби заспокоювати власними силами. Це намагання виявляється і т. зв. економічним патріотизмом, який диктує кожному членови нації підтримувати свої підприємства, користуватися продуктами свого промислу, купувати лише у своїх. Економічн. патріотизм наказує навіть вдоволитися хочби й гіршої якости продуктом, але щоби лише він був свого походження. Клич „свій до свого" став основою добробуту народів, скріплює їх економічно, а вслід за цим і політично. Бож відомо, що годі повести різку лінію між економією і політикою якого небудь народу. Ті часи, коли господарська сила народу не мала значіння для політичного життя, минули безповоротно.

Всяка ідея мусить мати пригідну почву на те, щоби успішно розвиватися й поширюватися.

Ті міркування насуваються мимохіть з початком шкільного року, який якби там не було, то все ж має з ріжних причин важне значіння для економічного життя українського народу в Польщі, побіч ваги під національним і освітним оглядом. Власне під цим оглядом наша суспільність досить легковажно ставиться до клича „свій до свого" з початком шкільного року. На цю справу звернув увагу „Новий Час" в одному з останніх чисел у статті „Пропащі міліони".

У названій статті звертається увагу на те, що вже найвищий час змобілізувати громадську думку в тому напрямі, щоби всі закупна, звязані з початком шк. року (закупно книжок, шк. приборів, канцелярійного приладдя, одежі й іншого необхідного для української шкільн. молоді) полагоджувати виключно в українських фірмах. Автор виказує у цій статті цілком не пересадно, що українське населення самої Сх. Галичини дає заробляти з початком шкільного року на чисто біля двох міліонів переважно чужинцям.

Цей досить поважний зиск майже в цілости йде до кишені чужинців, а лише незначна його частина остає в українських руках. Причин цього явища є дві: одна, що замало ще на українській території книгарень і складів шкільного й канцелярійного приладдя, а друга, яка є наслідком першої, це байдужість українського населення в цій справі. Воно не виповняє цього примітивного обовязку купування тільки у своїх.

І саме в тому часі, коли чужинецькі книгарні і склади паперу розвиваються і розвиваються на українських землях саме коштом українського населення, українські того роду підприємства ледви животіють. Тай скількість українських книгарень на українській території у Сх. Галичині мінімальна, бо далеко не відповідає числу українського населення. Ще й досі маємо місцевости, в яких не має укр. книгарні, а тимчасом польська чи жидівська є в кожному найменшому місточку і вже сам факт їх істнування доказує, що їх потреба є оправдана. І ніхто не стане твердити, що вони тримаються саме жидівськими чи польськими клієнтами. Навпаки, всі оці Фарбенбляти, Айзенштайни, Сперберґи, Ґінсберґи, Вольфи і інші Шпунди живуть з українського населення.

А відвернулиби українці від чужинців, то сама потреба заспокоювання кількаміліонового населення у шкільні підручники та приладдя викликалаб повстання українських книгарень і складів паперу щонайменше по всіх повітових містах.

Тому нашим черговим завданням на економічному полі є створити сітку українських книгарень на території заселеній українцями, а з другої сторони змобілізувати всю українську опінію в тому напрямі, щоби кожний українець, малий чи старий, селянин чи інтелігент, купували все лише у своїх! Богато може в цьому напрямі зробити сільська інтелігенція (духовенство, учительство, кооператори), яка і власним приміром і своїми впливами може довести до того, що всі їх односільчани у всякому випадку підуть купувати тільки до своїх.

Збільшення почуття економічного патріотизму збільшить нашу економічну силу й відпорність, збільшить нашу незалежність на економічному полі. Коли крок за кроком здобуваємо позиції в ділянці споживчої кооперації, коли можемо похвалитися досить поважними успіхами на полі організації молочарського промислу то не тяжким хіба буде перевести консеквентне заховання клича „Свій до свого" також на полі нашого книгарства і папірництва. Вимагає цього наш життєвий інтерес: мусимо здобути всі позиції на нашому економічному фронті, бо в противному випадку останемо на далі обєктом експльоатації чужинців.

Під цим оглядом повинні ми брати собі приклад з поляків чи жидів, які лише в крайній потребі йдуть не до своїх, коли бажаного продукту не можуть дістати у своїх. А особливо українці — не можуть похвалитися чужою клієнтелею хіба що йде мова про обезцінені продукти українського села.

Це треба нам памятати і братися за ті самі методи: запитай і оглянь насамперед товар у свого, заки підеш купити до чужого! Клич „Свій до свого" — повинен кінець кінців вийти із рамок святочних промов і патріотичних закликів, а мусить стати вже раз категоричним імперативом для нашої суспільности.

В цьому напрямі треба попрацювати особливо на провінції і на селі, бо гро покупців всіх тих маломістечкових книгарень і складів паперу становить українське селянство. І тут саме лежить ціла вага справи на нашій сільській інтелігенції, яка при крихітці доброї волі може справу навести на властивий шлях.

І власне до такої самооборонної акції на цьому відтинку нашого економічного фронту саме надається початок шкільного року. Цю нагоду треба використати.

Учитель.

„Аншлюс" не є неможливим

Сензаційна заява румунського міністра закордонних справ про можливість прилучення Австрії до Німеччини.

Співробітник газети „Наєс Вінер Журналь" мав розмову з румунським міністром закордонних справ Міронеску, який дав йому сензаційну заяву щодо становища, яке тепер займає Румунія в справі прилучення Австрії до Німеччини. А саме Міронеску заявив, що в Румунії тепер нема вже принціпіяльної ворожнечі проти прилучення Австрії до Німеччини, і що в Румунії це прилучення вважають тепер за річ можливу. Одначе насамперед мусить бути гарантія того, що це прилучення не викличе війни й не захитає рівноваги Европи. При цих умовах ні Румунія, ні великі держави не могли би нічого мати проти злуки.

Застій у переговорах про морські роззброєння.

Заява американського державного секретаря Стімсона.

Державний секретар Стімсон опублікував у пресі заяву, що англійсько-американські переговори в справі роззброєння на морі опинилися в деякому застою. Правда, осягнено деякі наслідки, одначе лишається ще багато детальної праці, поки дійде до остаточного порозуміння. З огляду на те зрозуміло, що президент Гувер досі вагається вислати очікуване Англією запрошення для Мекдональда. Англія, яка своєю впертістю тільки що здобула перемогу в Гаазі, гадає, що може вжити цеї тактики також у справі кружляків. Одначе тут вона стріне „залізний опір" американського сенату, без якого згоди всі уступки президента Гувера лишаються на папері. Цим пояснюється раптовий застій у переговорах про морське роззброєння; осягнення порозуміння в цій справі є ще далеке.

Д-р МИКОЛА КОЗИЦЬКИЙ.

До джерел людської психіки.

IV.

Модерна психольогія. — З лябораторії у життя. Теорія підсвідомости.

Цим твердженням вдарила найновіша наука посередньо в теорію пізнання, а тим самим захитала доктринову апріорність. Слідом за тим усяка переоцінка в теорії пізнання мусіла би рівночасно вплинути на головні напрямні в паралельному розвою психольогії. Та, на жаль, ця дослідна галузь ще не має досі ясного і суцільного наукового охоплення. Кожний, хто проявляв ближче зацікавлення психольогією, запримітив її мрячну розплинчастість і невиразність грунту. Це торкається в першій мірі модерної психольогії, яка повалила стару схолястичну школу, що згори „екс катедра" означувала складові первні і прикмети людської душі.

Ця нова психольогія, зійшовши з висот готових декретів на рівнину життя і між живих людей опинилась у лябіринті загадок. Спочатку Фехнер хотів справу поладнати короткою дорогою і підшукати для психольогії твердий, приготаний грунт, даючи їй вигідну, вже науково охоплену, підставу. З цією метою причіпив психольогію просто до фізики і пустив у світ психофізику. Думав він навіть винайти математичні формули для обчислень механіки душі. Свою теорію опер він на ідеї Спінози і Шелінга, яка приймала психофізичний закон паралелізму, по якому кожне явище фізичного світа має як відповідник явище психічного світа.

Ця експериментальна метода дала початок дальшим лябораторійним розшукам. Медик Вундт переносить психольогію до своєї фізіольогічної робітні і обдаровує світ психофізіольогією. А що Вундт попри свою працьовитість мав щастя довго жити, тож не будучи з уродження академічно впертим, не досидів до смерти при своїх помірах і не знайшовши заспокоєння в фізіольогічному кабінеті, перейшов помалу разом зі своєю психольогією до фільософії.

Вкінці труд свого життя закінчив догматичним, зрештою не новим, твердженням, що одинокою нашою психольогічною, безпосередньою певністю є воля до життя, яка по анальогії мікрокосмосу до макрокосмосу мусить бути рівночасно останньою і всеобіймаючою стихією цілого всебуття.

Таким робом розтягнувши свій експеримент поза матеріяльну межу в свойому шуканні єдности буття, Вундт дійшов до ідеалістичної підстави психольогії, а з нею і цілого фільософічного думання. І хоч був сміливим, терпеливим і тверезим дослідником у науці, всеж таки дійшовши до краю в своїх зусиллях, боявся покинути цю останню підпору, щоб не станути над безоднею, над якою не видко ніякого моста.

Так відірвана від досвідного варстату і звільнена з неволі систем модерна психольогія прийняла з надіями новоздобуту свободу, але рівночасно знайшлася на широких перехрестях отвертого перед нею поля. Повіяло крилатим розмахом і залунало гасло: „кинути вузькі, лябораторійні казарми, скинути професорську тогу та помандрувати в широкий світ, щоб зблизька серед гамору і і клекоту життя прислухуватися до голосів людської душі!"

І справді почули там таке, від чого збентежилась академічна ученість і в кут ховався кабінетний досвід. Так виринула на поверхню наукового зацікавлення Бляйлерова „психольогія глибин" зі своїм „підсвідомим".

Це нове відкриття подіяло наче вибух на спокійне плесо людської психіки. На морозні верхи фільософічної думки стало подувати гарячою струєю містичного романтизму. Здавалося, що розкрився в метафізиці кратер, кудою дасться вглянути в ядро абсолюту. Одначе в добі наукового освітлювання всіх явищ життя і це нове відкриття вимагало належного обґрунтування, щоб можна було його кинути на базар наукового світу.

До цієї операції сміло взявся англієць Myers. Першим його рішучим кроком було запримічення, що звичайна наша експериментальна свідомість, оперта на змислах і асоціяції вражінь не вичерпує вповні нашої духової сути, бо під її порогом ще істнує т. зв. підсвідомість, в якій спочивають головні підойми нашої психіки. В глибині цієї підсвідомости бють джерела енергії таких духових явищ, як телепатія, ясновидіння, релігійна екстаза, натхнення, а в хоробливому стані: істерія, автоматизм і т. д.

Теорія підсвідомости сколихнула не тільки психольогією, але також фільософічним думанням. Особливо позначила вона сильно свій вплив на фільософії Джемса, що спрямувала увагу люд-

S. O. S.

(Допис з Волині.)

III.

Коли я пишу ці рядки, у відчинене вікно влітає шум літаків. Бачу, пливе в прозорому небі пять літаючих машин. Згадую про тріюмф німецького ґенія — побідну подорож „Цепеліна" накруги світа. Згадую численні рекорди, які осягає і якими пишається кожна країна. Згадую навіть найбільший світовий рекорд — порозуміння в Гаазі.

І коли порівняю я ці висоти людського духа з мізернотою нашого життя, з якимсь рекордом замилування в бруді, очайдушного самопищення, відчуваю, як мудре провидіння ловить в безмежностях отой благаючий сигнал: S. O. S.

Замітне те, що в байдужности, яка охопила українське громадянство, ніхто ані рухнеться, щоби цим покликом — S. O. S. — зворухнути наше громадське життя. Навіть з почуття самооборони. Замітне те, що навіть кпини з українського громадянства, не в стані пробудити його сумління.

Тип волинського мешканця — залякапого, незорієнтованого, вминаючого всіх і вся — не викликає особливого зворушення, а тим більше — захоплення.

В той же час не має місця ані для страху, ані для дезорієнтації. Байдужність — то мати демагогії й шарлатанства. Громадянство, що виявляє живий інтерес до своїх справ, до своїх інституцій, до своєї будуччини — не знає ніколи поняття страху, бо в такому громадянстві терор не має й не може мати місця. І цій демагогії або шарлатанству необхідно дати опір. І то на цілій лінії.

Наші національні установи, на які кидається тавро „опозиції для опозиції", менше всього цікавляться цим питанням. Вони переводять *будуючу працю.* Коли ми несемо свідомість в народні маси, коли ми їх господарчо організуємо, коли творимо по селах хори, улаштовуємо вистави, закладаємо кооперативи або сільсько-господарські гуртки — то хіба непритомний чоловік цю нашу діяльність може назвати „опозицією для опозиції". Коли переводимо просвітянські курси або курси кооперативні, святкуємо дні кооперації чи „Сільського Господаря" — деж тут опозиція? Коли сприяємо українізації Служби Божої й підтримуємо церковні хори — чи й це є опозиція?

„Політика", як і „опозиція" — ось ці два слова, якими демаґоґи з-під знаку української ставації гіпнотизують владу й українське громадянство.

Зрештою, коли це „опозиція для опозиції", то що не є „опозицією"? Чому, коли „Рідна Хата" кричить про несення західно-европейської культури або Кредитовий Банк про „новітню" чи „правдиву" кооперацію — виявляється, що є „стара" чи „неправдива" кооперація — то це не є „опозицією"? Чому, коли ми продовжуємо своє діло — це є „опозиція", а коли вони повторюють нами перейдене — це є „радісна творчість"?

Облудою українського життя взагалі є грання у краплені карти. Як-що часові фаворити запозичають щось від наших установ — від змісту й форми — це є переворотом цілого життя, західньоевропейською культурою, новим месіянізмом на Волині, а буття випробуваних у бурях і нагінках установ — є „політикуванням" і „опозицією".

Навіть в доносах треба мати почуття міри. А цю міру давно перейшли, виходячи з проклятого наслідця російських часів: „хто не з нами — той проти нас". І в цьому гаслі теж виявляється банкроцтво доморослих „західників". Що до нас — ми дивимося на наше публичне життя европейськими очима: в ньому повинен обовязувати компроміс.

Але згадана вище максима російських революціонерів штовхнула наших „західників" на „сецесію", на закладання розбивацьких установ, на доноси, щоби чужими руками здушити і „Просвіту", й Українбанк і кооперацію...

Продемонструємо ще цю „засаду" на свіжому факті. Вирішила ґрупа санаторів відібрати від „опозиціонера" Петриківського (кінь би з цього сміявся!) українську ґімназію. Отож перший етап: пресія. Воєвідство узалежнило субвенцію від спеціяльної згоди волинського воєводи. Однак Петриківський ґімназії не віддав. Другий етап — нагінка. Полялася зі сторінок „Укр. Ниви" огидлива лайка й обвинувачування в злочинських махінаціях. Петриківський і після цього ґімназії не віддав. Третій етап: кара. П. Пилипчук перевів протягом 24 год. затвердження статуту Т-ва ім. Лесі Українки, а п. Петриківському виповіджено концесію. Не роблю висновків, бо їх хіба потрафить зробити кожний українець. Чи виграє від цього ґімназія?

При цій нагоді ще один факт. Задумала ґрупа санаторів, про яку вже писалося не один раз, заложити свій Кредитовий Банк. І пішло звичайним трафаретом: 1) пресія — відібрання кредитів Українбанкові; 2) нагінка — брудна лайка під адресою його директорів; 3) кара — безприкладна ревізія на протязі кількох днів з протоколами й грошовими штрафами на Банк і його директорів. Але чи виграє від цього Кредитовий Банк?

Не ті вже часи, коли громадянство нічого не розуміло. Не відповідні часи, щоб гратися в українських Протопопових. Не розуміють ці панове, що завалення українських інституцій не спинить вже творчого гону життя. Навіть в українській державі не далосиб перевести на практиці такі методи. Щож казати тут, на Волині? По-що вони? Що дадуть ці методи і кому? Якби вірили ці панове в ідею польсько-українського зближення, в ідею, а не щось інше — то не тільки що не хапались би цих методів, а всякому їх відраджувалиб, бо все це осягає якраз протилежні наслідки і то на довший час.

А врешті — побачимо! Витримки у нас не забракне, але радимо не тягнути нас більше за язик. Пробували панове „західники" у нас забрати добре імя — не пощастило; але є лекше завдання — впакувати за крати. Тільки треба добре подумати про причини, бо „політика", „опозиція", „антидержавність" — ні до чого не здадуться.

Олександер Ковалевський.

Дивогляди.

Наукова тема.

Ректор університету в Шікаґо дозволив на оборону докторської диссертації одної студентки під таким заголовком: „Як накривати стіл і мити посудину". Студентка працювала над своєю диссертацією цілий рік. Коли ми дійдемо до таких „життєвих" тем?

Театральна саламаха.

Справа міських театрів у Львові загострилась в останньому тижні до кількох огнистих статтей, що счинили полеміку між кількома орґанами польської преси, а вчора вибухла демонстраційним страйком орхестри безпосередньо перед виставою опери. Публика дістала гроші за білети назад і вертаючись до хати напевно вела переконуючу дискусію на тему: „так далі бути не може..."

Цей рефрен повторяється що-року на сторінках львівської преси, не-раз і не два, коли вона має розвязати „театральну крізу". Суть театральної крізи в тому, що Львів не в силі вдержати своїм коштом не тільки двох, але навіть одного великого театру. Не є це явище спеціяльно львівське. Неодин театр неодної столиці зачиняє свої ворота в добі кіна.

Львівський театр має поважну річну субвенцію; за цей рік Прибічна Рада призначила на неї 650.000 зол. Тому, що ця сума виявилась хутко замалою, до неї додали 27.000 зол. за січень 14.000 за лютий, 50.000 позички арендарам театру, 45.000 зачет на ґажі артистів, 140.000 зол. на кошта перебрання „Театру Малого" від приватного підприємця. Крім цього арендатори театру мають ще 312.000 зол. дефіциту, який також мусить перейти на міську касу. Отже коротко: міські театри коштували мешканців Львова за рік 1 міл. 240 тисяч. Минулого року ця сума була ще на пів міліона вища!

Коли змінили минулого року дирекцію, Прибічна Рада пішла за гаслом ощадности. Тепер показується, що це гасло зблідло супроти реальних цифр: дефіцит є сильніший від теоретичних дискусій. Не знаємо, хто і як обраховує річний бюджет театру і які є ґарантії, щоби його зберігти — досить, що всі обчислення та балачки перемінились у двоє більшу суму як вона виглядала спочатку.

Партійні та особисті вороги теперішньої дирекції кричать: „рятуйте художній рівень театру!" і мають на думці нових кандидатів на директорів. А коли прийде на чергу їхня кандидатура, тоді домагатиськмуть якнайбільшої субвенції в імя мистецтва. Бо без грошей нема мистецького рівня. А коли є мистецький рівень то це коштує міліони і вже тоді, коли місто їх втратило, починається крик: „міська радо, не руйнуй нас"!

Бо обі спорячі сторони мають повнісьску рацію запізно, а ніодна не хоче признати, що Львів не в силі вдержати такого великого театру на стільки місць, з драмою, оперетою і оперою. Деякі вказують на Краків, що дає всього 250.000 зол. на театр, інші як Лодзь мають „великих режісерів" і впевняють, що там театр „іде". Та забувають ці панове, що Львів не має такого однородного населення як чисто-польські міста. Без огляду на те, на скільки тисяч рахує нас у Львові офіціяльна статистика, є нас тут стільки, що можемо заповнити своєю публикою неодин вечір у Міськім Театрі. А жиди? Не всі вони вважають себе чистокровними поляками. Адже грає у Львові постійно жидівський театр, іноколи й два. А є такі місяці, де і наших два віддається одночасно у двох ріжних салях і чимсь живуть.

Якби Прибічна Рада хотіла справді санувати театральну виставу у Львові, то вона в першій мірі повинна би рахуватись з фактами, з цифрами. Тоді деякі її члени перестали би грати на па-

ства на легковажені досі джерела живої енергії, а особливо релігії, якої сила лежить у зміцнюванні інстинкту життя і в кермуванні льоґікою людських душевних почувань. Бо вартість життя, по думці Джемса, пливе з наших почувань і аспірацій, без яких не можна уявити собі стерпного духового життя людини.

Опираючись на теорії **Myers-а** Джемс бачить у підсвідомости звязок між релігією і наукою. Дійсний світ, каже він, є куди багатший і складніший, як світ науки. Спостеріганий нами світ є тільки частиною безконечної цілости, а ґутою людини є піддержувати і осягнути звязок з цією повнішою дійсністю.

Тим самим модерна психольоґія почала дивитися на діяльність людської душі, як на стан, в якому сильніше то слабше добувається на видиму поверхню притаєна, жива, психічна енерґія. Оживляючи і активуючи приспані в підсвідомости психічні первні, виявляємо щораз більше наверх суть нашої духової істоти. Ставувши перед такою необмеженою вшир і вглиб отвертою перспективою духового світа сучасна психольоґія не могла дати собі відразу ради з тим таким багатим і текучим матеріялом. За проломаною барієрою дотеперішньої психольоґії розкрився новий, то демонічно суворий, то звабливо мерехтячий овид духових можливостей. Людська душа показалася мікрокосмосом, в якому криються незбагнені сили духової енерґії макрокосмосу.

(Продовження буде.)

гріотичнім барабані, яким хотять заглушити своїх противників, що Львів, мовляв, мусить мати театр для репрезентації. Нехай би так наприклад якусь там кількість вистав у рік могли дати у Великім Театрі українські трупи й жидівські і тим притягнули би туди публику, яка не ходить до польського театру ніколи.

Адже такі „мішані" театри у національно-мішаних місцях істнують на світі вовсім природно (напр. Катовиці, Братислава, Брно). На світі! Але у Львові вшехпольські демагоги зараз підскочуть як опарені на кріслі, при такій собі думці, киненій, мов горох об стіну. Для них зовсім природною річю є, що в львівськім міськім театрі може виступати з чисто матеріяльних поглядів якапебудь муринська трупа, не раз і не два, і вона нічим не нарушує „польськости" цього театру. Але українці й жиди?! Ще не дай Боже, можуть одного вечора на виставі виповнивши салю зробити там віче і рішити, що звідти — не вступляться!

Процес українських учеників.

Перед львівським судом присяглих почався 6. вересня процес двох бувших учеників 8. кл. гімн.: Володимира Петеша та Семена Масника, обвинувачених у замаху на професора української мови Яр. Яцкевича. Дня 15. квітня ц. р. хтось стріляв крізь вікно до помешкання проф. Яцкевича. Куля застрягла у футрині. Командант поліції у Сколім довідався довірочно, будьто би Гнат Струхенек із Синевідська Вижн. позичив був Масному револьвера. Масний признався був йому, що з товаришем хоче побити професора, а на всякий випадок хоче бути озброєний. Струхенек по 3 днях револьвер відібрав. У слідстві нібито виявилося, що Масний намовив Петеша до нападу на проф. Яцкевича та дав йому револьвер. Оба обвинувачені в поліційнім слідстві потвердили це, а в суд. слідстві заперечили. На розправі Петеш признався, що стріляв, та сказав, що хотів лише налякати проф. Яцкевича. Масний заперечив будьто би намовляв Петеша. Проф. Яцкевич не причинився до карного поступовання, бо вважає цей вчинок дітвацьким. Переслухано ще кількох свідків і розправу відложено до найближчого дня. Предсідником трибуналу є радн. Маєр, обвинувачує прок. Гриневецький, боронять адв.: д-р Старосольський та д-р Л. Ганкевич. Пошкодованого заступає адв. д-р Гарасимів із Стрия.

Похід арабів на Палестину.

„Юнайтед Прес" повідомляє з Каіро, що сильні відділи арабів підходить до кордонів Палестини, щоби вдертися до краю. В богатьох місцевостях англійські літаки прогнали відділи арабів бомбами та скорострілами. В одній прикордонній сутичці вбили 5 арабів, а 20 ранили. При відпиранні наступу біля Сафеду було ранених 60 арабів. Відперли теж літаками наступи арабів на Тиверіяду. Безупинний похід збройних відділів спричинив, що з Гайфи вислано англійське військо на північ. На півд. заході біля Ґази прийшло до кровавої сутички з арабами. Біля гори Табору англійські війська знесли відділ арабів з 500 людей. Надходять нові арабські відділи. Англійці потерпіли поважні втрати в боях у пристані Газі. Бедуіни мали новочасну зброю. Літаки стверджують, що численні відділи арабів надходять в околиці Берсеба.

Арештували Плєчкайтіса.

Бюро Вольфа повідомляє, що німецькі жандарми арештували в Ейдкунах провідника литовських емігрантів Плечкайтіса та пятьох його прихильників. Арештовані зізнали, що хотіли передістатися на Литву до свояків. „Берл. Тгт." повідомляє, що на Литві переконані, що Плечкайтіс хотів виконати атентат на Вальдемараса, коли вертатиме з Женеви або підчас його неприсутности викликати повстання.

Марш. Пілсудський у румунської королевої.

Марш. Пілсудський виїде до Румунії між 15—20. вересня. Крім одномісячного відпочинку в Торговіште передбачена є 3-денна гостина марш. Пілсудського у румунської королевої Марії та кількаденна прогулька до Праговиі й Ардеалю.

Ватикан зірвав взаємини із Литвою.

У звязи з конфліктом із урядом Вальдемараса у справі конкордату, папський нунцій Бартельоні кинув Литву, відкликаний Ватиканом. Бартельоні одержить, мабуть, становище в Єгипті.

Д-р Корошец виступає з уряду?

„Н. Фр. Пр." повідомляє з Люблянн, що зачувати, нібито одинокий словінський міністр в уряді ген. Живковича д-р Корошец подався до димісії.

Львів без світла й елєктрики.

В пятницю вечором перейшла над Львовом буря з громами. Громи спричинили незвичайну катастрофу в електрівні та позбавили місто на більше годин електричної енергії. Около 8. год. веч. після сильної лискавки погасло в місті електричне світло, станули всі електр. мотори, на вулицях станули трамваї, в друкарнях лінотипи. З електрівні повідомили, що причиною перерви в доставі електр. струї електрівнею була буря, підчас якої вдарило мабуть кілька громів у сітку трамваєвих проводів, а крім цього трісла рура, що лучить парові турбіни з холодільниками, тому електрівня була позбавлена води. Маси води із збірників сплили крізь ушкоджену руру по збічах горба та замулили грубою верствою подвіря електрівні. Около 2. год. вночі робітники направили руру і місто дістало електрику. Театр завдяки відповідним акумуляторам мав запас електрики і вечірне представлення дотягнено до кінця. Буря відтяла Львів на кілька годин від світа, перервала телефонічне получення з Варшавою та Краковом.

НОВИНКИ

— **Просимо всіх наших передплатників вирівнати негайно свої залеглости, бо з 15. ц. м. безумовно здержимо дальшу висилку часопису. Адміністрація.**

— **З технічних причин** перервали ми на нині дальший тяг передових статтей з останніх днів. Їх продовження дамо завтра.

— **Ревізії.** Пишуть нам, що в Кошелеві, пов. Жовква, перевела поліція з Куликова в дні 25. серпня ц. р. основну ревізію в студ. ветеринарії Данила Гриника. Поліція шукала зброї. Не знайшла нічого. Цікаво, що при ревізії разом з поліцією був син кольоніста-мазура, парубок Валек Пасерський з Нового Села, який заявив присутнім, що він має слідити не лише Данила Гриника, але всі ці особи, що з ним стрічаються.

— **Кара за уживання рідної мови.** Староство в Калуші покарало о. Турчмановича за виказ дітей, обовязаних до щіплення, виставлений в українській мові, гривною в сумі 200 зол. Справу передано адвокатові. Коментарі зайві.

— **Лише латинський обряд!** Староство в Калуші оголосило конкурс на посаду повітового люстратора для громад при Повітовім Виділі у Калуші виключно в польській пресі, а до того на перше місце поставило домагання, що кандидат має бути **виключно латинського обряду.** Так в українськім повіті, за українські гроші не сміє бути урядовцем українець! Таких конкурсів, наскільки знаємо, досі ще у нас не було. Що на це наші посли?

— **Телефон „Рідної Школи" є 77—52;** Управа „Р. Шк." пригадує це число громадянству в місті і в краю, щоби в разі потреби могли з нього користати.

— **П. Дмитро Галичин,** банковий урядовець з Ню Йорку, що приїхав до Галичини на короткий побут для зустрічі з родиною, відвідав нині нашу Редакцію і поділився своїми враженнями з Америки і свіжими спостереженнями з нашого життя в краю.

— **Ресторан і каварня „Народньої Гостинниці"** перейшли остаточно в українські руки. Піднайми їх три українці, фаховці у веденні таких підприємств, а саме пп.: Зелінський, Баляс і Трипчинський. В льокалях переводиться основний ремонт, а у вівторок, 10. вересня ц. р., відбудеться вже посвячення ресторану і каварні. Звертаємо на це увагу наших львівських громадян і надіємось, що на місце для товариських сходин намічуватимуть у будучому каварню Гостинниці, а не інші чужі каварні.

— **Зверхність громади Знесіння** зріклася зі свого уряду на вчорашнім засіданні разом зі своїм головою Каспером Петрикевичем.

— **Усміх долярівки.** Має Львів досить самогубців — учора знову повісився один дозорець дому! — а ще більше має нещасливих, що навіть не пробують умирати. Але має також і щасливих. Уже другий рік з черги головна виграна долярівки: 40.000 дол. припадає мешканцеві Львова. Цим разом вибранцем долі є цукорник-куховар з готелю „Жоржа" п. Ніцеферович. Можливе, що небавком Львів матиме ще одну першорядну цукорню.

— **Вбивство дитини.** Суд присяжних у Львові звільнив другу з черги молоду жінку, обвинувачену у вбивстві свого немовляти. Є це Г. Ольшевська з Камінки Струмилової, яка зробила невдячну знайомість з кельнером на залізничій стації в Сокалі, а наслідки цієї знайомости були такі, що мусіла шукати хліба у Львові і дійшла до розпуки.

— **Ріжні вістки.** У Мексику грім ударив у літак, що летів серед бурі; всі пасажири, 8 осіб, убиті.— „Шікаго Трібюн" повідомляє, що америк. літак „Ві віль" (Ми хочемо), який почав рекордову пробу лету на довготу часу, літає вже 271 годин безупину. — Чехословацький уряд заборонив крамницям продажу комуністичних часописів; чехослов. комуністи зорганізували власну кольпортажу по фабриках. — Велика віденська крамниця Ґерnґросса поставила при вході „штучного чоловіка", який при помочі телефонів і мікрофонів дає інформації клієнтам. — Муссоліні має доньку, що називатиметься Анна-Марія. — На передмісті Берліна зударились у розгоні два трамваї; 26 пасажирів ранених. — З Москви виїзджають уперше від війни коні з державних конюшень на осінні перегони на чужину, до Гамбурга. — Рим вибудує підземельну залізницю, що матиме поїзди з 6 ваґонами на 300 осіб. — Фран. міністр і письменник Ерріо вибирається в подорож по европейських столицях з відчитами про „Пан-Европу". — Занедужав Клемансо, сеньор французьких дипльоматів „на пенсії". — Америк. фільмова артистка, Ґльорія Свансон, що є тепер у Парижі їде через Льондон, Брюсель, Берлін, Прагу і Рим.

— **Справлення малого фейлетону.** У „Ділі" ч 199. при ломанні викинено в малім фейлетоні „Настрій і доляр?!" другий рядок. Початок має так виглядати: „Кажуть: Ми, українці маємо забагато сентименту, а замало вирахування. Наприклад: — Женюся, брате".

— **З початком вересня отворено першу українську торгівлю ґалянтерійних товарів у Львові, Ринок ч. 37 „Genewa" Д. Конюха побіч „Нар. Торгівлі". Проситься нашу суспільність дати „початок" знаному широким кругам купцеві.**

Листування Редакції.

Українська Студ. Секція в Ліежі.

Дістали ми Вашого листа з проханням помістити оповістку про те, що Союз українських інженірів у Ліежі є розвязаний і що Ви дасте всякі потрібні інформації, але адреси своєї не подасте.

Зі спортового життя.

X. ЗАПОРІЖСЬКІ ІГРИЩА 1929.

Ситківкові змагання.

Заходами Львівського Ситківкового Клюбу відбудуться ситківкові змагання за мистецтво краю в днях 13—15 вересня ц. р. на кортах Львівського Ситківкового Клюбу при вул. св. Войтіха в таких конкуренціях: 1) поодинока гра мущин, 2) поодинока гра жінок, 3) подвійна гра мущин 4) подвійна гра жінок, 5) мішана гра

Зголошення враз із вписовим, яке виносить від особи 3 зол. в конкуренціях поодинокої гри а по 1 зол. в подвійній грі, приймає дир. В. Пал..., Львів, Ринок 10, книгарня Наук. Т-ва ім. Шевченка. — *Рада Українського Спортового Союзу.*

Україна — Польонія.

В неділю 8. ц. м. відбудуться на грищі Цитаделі змагання в копаного мяча між Україною і перемиською Польонією. Зацікавлення цими змаганнями велике, бо Польонія належить, як відомо до найсильніших А-клясових дружин у Польщі і в змаганнях за мистецтво львівської округи не програла в обох рундах ні одного мечу. Початок цих змагань: 11. год. передпол. Попереде в год. 9. рано змагання Світезі з Графікою за мистецтво Б-кляси.

Зорганізовані і свідомі кооперативи провадять у себе лише — — — **ЧОКОЛЯДУ А. ПЯСЕЦЬКОГО,** яка зі всіх виробів є **якостево найліпша** і має **великий і богатий сортімент.** — **В Повітових Союзах Кооператив і складах Народної Торговлі всюди до набуття.** 457 5—10

З діяльности „Підгіря" в Дрогобичі.

Дружина копаного мяча Т. С. Т. „Підгіря" в Дрогобичі розіграла дня 25. серпня 1929 меч зі спортовою дружиною „Польмін" з Дрогобича з вислідом 2:0 (0:0) на користь „Підгіря". Свою побіду завдячує „Підгіря" солідній грі більшости грачів, як також новому провідникові мячевої секції, п. Іванові Кобільникові, котрий завдає собі богато труду, щоби зєднати добрих грачів, переводити з ними треніґи й так піднести „Підгіря" з занепаду.

Очевидець.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Марія Дурбак, жінка Миколи Дурбак, визначного громадянина й організатора Войниліщини, померла дня 4. вересня н. р. в 53. році життя у Войниловi. — В. Й П.!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Субота, 7-го вересня, г. 4·30 попол. Танковий виступ Дані Дарлінг.

Субота, 7-го вересня, г. 7·30 веч. „Лякме", опера.

Неділя, 8-го вересня, г. 7·30 веч. „Галька", опера.

Малий Міський Театр:

Субота, 7-го вересня, г. 7·30 веч. „Пигмаліон". Виступ А. Венгерка.

Неділя, 8-го вересня, г. 7·30 веч. „Пигмаліон". Виступ А. Венгерка.

Кіна.

Аполло: „Крик життя".
Кольосей: „Герой пустині".
Лев: „Любов козака".
Люна: „Моряки та блявки".
Марусенька: „Распутін — загибіль Росії".
Оаза: „Три пристрасти".
Палас: „Останній син".
Пан: „Цар Іван Грозний".
Пасаж: „Долина тріноги", американська комедія та Гомонтів тиждень.
Стильове: „Батько Сергій" (Мозжухін).
Фатаморгана: „Таємний курер".
Химера: „Щастя у жінок".
Утіха: „Таємний дім".

Програма радіо.

Субота 7-го.

Варшава (1411,7). 20·30 і 22·45 Легка музика.
Познань (334,8). 19·20 Балалайки. 24·00 Нічний концерт.
Гельсінгфорс (221,4). 19·20 Скрипкове сольо. 20·00 Музика до танців.
Лайпціг (259). 20·00 Симфонічна оркестра.
Братислава. (279) 19·05 Музика до танців.
Талін (296) 19·15 Музика до танців.
Загреб (307) 20·30 Камерний концерт.
Льондон (356,3) 20·00 Симфонічна оркестра.
Штудгарт (360) 20·00 Англійські пісні.
Гамбург (372) 20·00 Легкий концерт.
Франкфурт (390) 20·00 Концерт співаків.
Берлін (418) 20·15 Веселий вечір.
Стокгольм (436) 22·24 Музика до танців.
Рим (441) 21·00 Концерт.
Лянгенберг (473) 13·05 Оперетова музика. 20·00 Веселий вечір.
Прага (487). 19·05 Концерт орхестри 22·26 Джезбенд.
Мілано (501). 20·30 Популярний концерт.
Брюссель (509) 21·15 Легкий концерт.
Відень (516,3). 19·10 Камерний концерт. 20·05 Оперета.
Рига (525) 21·30 Музика до танців.
Мюнхен (533) 22·00 Музика до танців.
Будапешт (550). 22·00 Циганська капеля.
Київ (800) 20·00 Військова орхестра.
Москва (825). 21·00 Радіоконцерт.
Ковно (1935) 20·30 Концерт.
Ленінград (1000) 19·30 Концерт.
Харків (1304). 20·30 Концерт.
Париж (1725). 21·15 Популярний концерт. 22·30 Музика до танців.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

„Вертеп Наших Днів" Галактіона Чіпки і Ле—ле. 115 35—7
Шманів, неділя 8.IX.
Любачів, понеділок 9.IX.
Ярослав, вівторок 10.IX.
Перемишль, середа 11.IX.
Добромиль, четвер 12.IX.
Самбір, пятниця 13.IX.
Старий Самбір, субота 14.IX.
Турка н/Стр., неділя 15.IX.

Наддніпрянський Хор Котка.
Стрий, понеділок 9.IX. 228 19—7

Український Театр під дирекцією П. Карабіневича. 93 31—7
Шумськ:
Неділя, 8.IX. „Пташник з Тиролю".
Понеділок, 9.IX. „Чесна Сузанна".
Вівторок, 10.IX. „Барон циганів".
Кременець:
Середа, 11.IX. „Осінні маневри".
Четвер, 12.IX. „Барон циганів".

Вписи в прив. дівочій гуманістичній гімназії Р. Ш. у Львові, вул. Театинська ч. 10. продовжені до дня 12 жовтня н. р. Матура відбуватиметься правильно. — **І. Кокорудз.** 452 2—2

Товариство Прихильників Освіти у Львові складає тою дорогою щиру подяку Хвальному Виділові Повітової Ради в Борщеві за признання йому субвенції у висоті 200 (двіста) золотих. За Виділ Товариства: сенатор Децикевич Володимир голова, д-р Макарушка Любомир скарбник. 462.6. 1-1

Звичайні Загальні Збори Жіночого Кружка ім. Ганни Барвінок у Львові відбудуться 15. вересня н. р. о 5-ій год. пополудні в домівці при вул. Мохнацького ч. 12. На деннім порядку: 1. Відкриття зборів і вибір президії. 2. Відчитання протоколів з останніх звичайних і надзвичайних зборів. 3. Звіти: секретарський, касовий і контрольної комісії. 4. Дискусія й уділення абсолюторії уступаючій Старшині. 5. Вибір нової Старшини і членів контрольної комісії. **6. Внесення й евентуалія. — За Старшину Кружка:** М. Говиковичева, К. Мандицька. 463 1-1

Т-во Прихильників Освіти у Львові повідомляє, що Воєвідський Уряд в Станиславові рескриптом з дня 2/9. н. р. Ч. 2764/29 дозволив Товариству на одноднєвну збірку в дні 15. вересня н. р. на таких самих услівях що і дозвіл з львівського та тернопільського воєвідства. **Тому взиваємо ціле українське студентство Станиславівського воєвідства взяти активну участь в збірці, бо від успіхів такої залежатиме життя наших студентів.** Тим одним днем мусимо винагородити собі минулий рік, бо тоді така збірка не була в тому воєвідстві дозволена. — Просимо рівнож П. Т. Громадян того Воєвідства після змоги допомочи нашому Товариству своїми услугами і де брак студентів самим таку збірку ласкаво переводити. По лісти і леґітимації звертатись до Управи Т-ва, Львів, Супінського 21. 462 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

БРИЛЯНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровскі-Розважевскі, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2. 190 7—?

КОНЦ. НАУЧНІ КУРСИ „ОСВІТА" ЛЬВІВ, вул. МІЛКОВСЬКОГО ч. 11. Приймає вписи на однорічне згідно 2-річне підготовлення до гімназійної і семинарійної матури — як також до іспиту з 6 і 4 гімназійних кляс. Рефлектується на кандидатів тільки з відповідним підготовленням в науці. — Кількість місць обмежена. — Наука відбувається в гімназійнім будинку. Зголошення від год. 11—1 і від 5—7. — Проспекти даром. На відповідь значок. 431 3—3

МІД ПЧІЛЬНИЙ, абсолютно правдивий, без найменших домішок **купую** в більших і менших кількостях. — Зголошення під „Мід" до Адміністрації „Діла". 374 4—?

ПРИЙМУ 2 панночки на станцію. Кордасевичева, вул. Чарнецького 26. Паніно дома. 439 1-1

ГАРНИЙ покій для двох осіб до винайнялення, вул. Св. Антонія ч. 3. II. пов. від 2—5 год. 458 1—3

ФОРТЕПЯНИ першорядних заграничних фабрик, найновіші моделі, найнищі ціни в нашому складі, можливо найдешевше — продає: ГАНАК, вул. Пілсудського ч. 21. перший поверх. 426 4—10

ФУТРА оказійно продає і приймає до продажі: **„Універзум".** Львів, Пасаж Міколяша. 311 9—15

КОСІВ, пансіонат пані Лукашевської поручає сонячні покої з першорядним удержанням. Від 1. вересня ціни знижені. 259 5-?

ПАРОВИЙ БРОВАР У КАЛУШІ поручає свої знамениті вироби пива: експортове, дубельтове, чорне у фляшках і бочках по цінах уміркованих. Заряд бровару. 1996 15—?

ГОДИННИК ВАШ буде найлiпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 191 7—?

ПОШУКУЮ у Львові від 1.X. кімнати з фортепяном евентуально з харчем Лепківна, Станиславів, 3. мая. 465

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціяліст недуг легенів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
438 **Пересвітлення Рентгеном.** 3—?

ЛІКАР
Д-р мед. Богдан Недільський
розпочав дня 5. вересня лікарську практику
в Заболотові,
дім п. І. Маєвського.
435 **Ординує від 8—12 год.** 1—3

Дентист Яків Насс
Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п.
Скріплювання хитаючихся зубів пльомбування й виймання зубів, без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті після найновішої системи. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П. Т. Урядовцям і студентам значна знижка. Тел. 65—73.
195 4—?

Йосиф Шустер
Рутовського 10. Тел. 32—54.
Дивани Хідники
Ковдри Матераци
Фіранки 466 1—3
МЕБЛЕВІ МАТЕРІЯЛИ
Товар солідний Ціни приступні

Опаски Пропуклинові
і опаски черевні
виробляє **для жінок, мужчин та дітей,** під гарантією — знане світове
заведення для спеціяльних бандажів
М. Фрайліха
Львів, вул. Городецька, 35.
Телефон 71—11. 239

Стефанія Надрага
бувша учениця проф. Курца і Кедзьорської
отвирає школу гри на фортепяні і сольового співу.
Ціни уміркованi. — Зголошення між 3—5.
Львів, вул. Городецька ч. 22 І.
957 1—4

ЛЬВІВСЬКІ ШОФЕРСЬКІ Курси Інж. Алекс. Юрійого
ЛЬВІВ, вул. Коперника, ч. 34.
ведені при найбільших самоходових варстатах і гаражах в Галичині. Найліпше вивчують шоферів на фахівців. Пишіть по безплатні ілюстровані проспекти.
361 1—?

Небувала новина!
Старі плюшеві плащі стануть новими, якщо віддасте їх до
почорнення та толочення на них
футряних десенів —
в одинокій фірмі в краю:
М. Волянська
Львів, вул. Собіського, ч. 12.
322 **Телеф. 17—04.** 5—?

ГУЦУЛЬСЬКЕ МИСТЕЦТВО
СПІЛКА З ОБМ. ПОР. В КОСОВІ.
Одинока фірма в краю, що **виробляє стилеві килими на оригінальних гуцульських орнаментах** наших славних артистів з крайової і фабричної вовни. — **Доставляє** рівнож на догідних услівях: **портієри, капи на ліжка, ліжники, артистичні** гуцульські деревляні вироби.
273 2—?

Дешево виправи
студентські:
КОВДРИ від . . . зол. 25—
КОЦИ від . . . . зол. 12—
МАТЕРАЦИ, подушки, сінники ліжка складані.
Дивани, фіранки, простирала і пошевки — поручає знаний магазин постелі
В. ІЖИЦЬКОГО
Львів. Коперника 3. Тел. 6-00
245 13—?

Звичайні Загальні Збори

Української Повітової Бурси імени Маркіяна Шашкевича в Бродах, відбудуться дня 22. вересня 1929 р. в салі товариства „Бони" в Бродах о 5-ій годині пополудни з слідуючим порядком денним.

1. відкриття зборів;
2. відчитання протоколу з попередніх загальних зборів;
3. звіт Виділу з діяльности за 1928/29 рік;
4. звіт контрольної комісії з внесенням щодо уділення абсолюторії;
5. вибір голови Товариства, двох членів Виділу в місце вильосованих, 3 заступників і 3 членів контрольної комісії;
6. справа затягнення інвестиційної позички;
7. внесли і запити.

Якщо о звичайній годині не явиться приписане статутом число членів відбудуться загальні збори о годині 6-ій в тім самім місці і з тим самим порядком денним без огляду на число явившихся членів. — ВИДІЛ. 434 1-1

Ширіть наш часопис!

Ширіть наш часопис!

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“, В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.